

ПОТРЕСАВАЩИ МИНУТИ ИСТИНА

Да си припомним едно събитие в живота на многострадальния ни град, за което на времето почти нико не се писа в печата — изложбата „Екология '87“. Според мен тази безпрецедентна за тогавашните тоталитарни времена по смелост акция на младите русенски художници да де най-важния гласък на тронамата и досега влакова композиция на социалните промени в България все пак да тръгне към Десети ноември. С нейна помощ се роди първата лястовичка на демокрацията — доблестният Комитет за защита на Русе. От нея гражданското неподчинение получи неоченима морална подкрепа. А алтернативата на окончателно дискредитираната се във всички области, не само в екологията, комунизъм сякаш придоби реални черти, стана възможна.

Ще припомним, че изложбата включваше 23 живописни творби, 8 графики и 3 скулптури. Още виждам скулптурната композиция на Делян Хубенов и десетгодишната Свиленка Хубенова, „Корените“ на Антон Софев, „Реквием за Русе“ на Михаил Бешев, апокалиптичните графики на Роберто Андреев...

Но в изложбата имаше и още един експонат. Безценен. Тетрадката за мнения. На малка масичка. Над нея на син фон — хрониката на екологичния ужас на Русе: ...1985 г. — 47 обгазвания с хлор до 6 пъти над пределно допустимата концентрация, 1986 г. — 50 обгазвания, 1987 г. — 69 обгазвания до 9 пъти над допустимото и т. н.

За мен тази тетрадка беше конгломерат от социологическа информация. Тя не се нуждаеше от аргументи за представителност и достоверност. Всичко, записано в нея, беше най-искрено, идваше от човешки сърца, изпълнени с болка, даже с отчаяние. Всъщност тетрадката беше изрядно проучване на общественото мнение на русенци по най-важния за тях проблем.

В тетрадката имаше около 350 записа. Ето какви: Развълнувани сме до бол-

ка! Мили творци, вие нанстина доказвате, че сте достойни да се наречете такива, защото творец може да се нарече само този, който служи на народа...

Подпис:

Ученици сме. Не много големи, но все пак си представяме, че между нас има бъдещи майки. Всичко това ни тревожи и се чувстваваме безпомощни.

всичко. Майки сме и ни боли. Изложбата е много силна и трябва да се види от всеки, който милее за града, за природата, за хората... Благодарим ви, мили хора, за потресаващата минута истина!

Т. Благоева,
Н. Абаджиева,
Л. Нинова
Отвсякъде се носи SOS.
И. Кулев

на детето и да замина! Но къде? Мъжът ми е кореняк русенец и е решил да остане в потъващия кораб... Тази изложба ме трогна до сълзи. Благодаря от сърце!

Цветанка и Тодор
Русе и екология.
Гола фразеология.

Д. Манолов
... Страдаме не само физически, но губим от работоспособността си, от местния си патриотизъм, дори желанието за живот. Докато се гордеехме с града си, сега изпитваме унижение, когато ни съжаляват, че живеем в Русе.

Д. Анчева
Нека Екология '88 бъде изложба на русенски цветя.

Л. Иванов
Не искам да има повече хлор. Като има хлор ми става лошо, повръщам, боли ме главата, не мога да дишам. Възпаляват ми се очите.

Боряна, 12 г.
Какво беше спечелено с шест години мълчание?

подпис
Тази изложба е същинско отражение на действителността. Тук ние виждаме не само своя сивкав замъглен град, но се виждаме и ние. Тази изложба „Екология“ '87 дано е само предупреждение, а не предсказание.

Даниела и Магдалена
Плаче ми се, разберете!

подпис
Искаме да живеем на въздух, а не на отровена земя.
група ученици

... Децата ми не желаят да се изселят от любимия роден град. Желаят да живеят в него и да се борят за живота в него. Обичам те до болка, Русе!

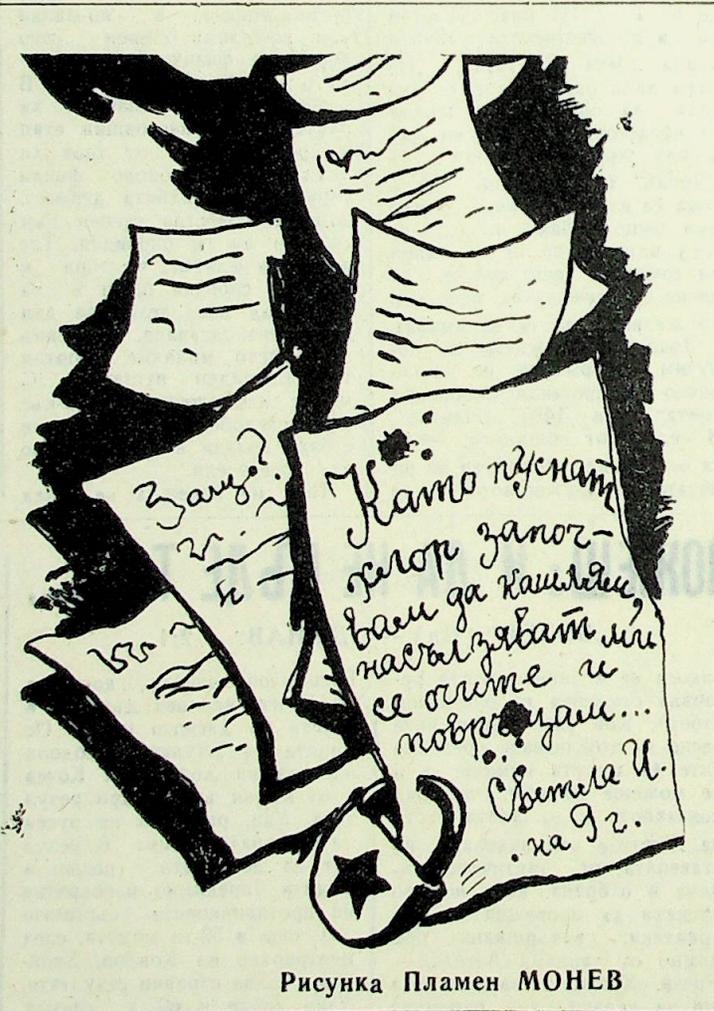
подпис
Най-послед въздухът на гласността нека донесе чист въздух.

Попови
Тази изложба е една крачка от пътя, който трябва да изменим, за да спасим града и неговите жители.

подпис
и т. н. и т. н.

Питам се сега, три години по-късно, къде се намираме днес по този път?

Петър ИВАНОВ

Рисушка Пламен МОНЕВ

Четири подписа
Много смело! Нека това да не е единствената проява! Градът не бива да загине. Хората трябва да живеят.

И курс на
ВТУ „Ангел Кънчев“
Страшно е!!! Страшно е

Много жители на Русе се изселиха. Напуснаха любимия град. С мъжа ми сме пред развод. От няколко години аз и детето ми боледуваме непрекъснато — бронхопневмония. Всяка сутрин се събуждам с мисълта да граб-